

3600.

В простори необятни проехтява
Победното „Ура!“ на Подлостта,
Когато във нещастната държава
За кой ли път обсебва тя властта.

Народът ни изпитва страшна тяга
Към теглилата на Исус Христос,
Страданието сякаш му приляга
И неведнъж задълго му е гост.

Превърнахме се в рай за подлещите
Със местно и със вносно потекло,
За нас панелките, за тях дворците,
А ние само свеждаме чело.

Правителството им ни е заставило
Позора да приемаме за правило.

3601.

През 1885г. сърбите нахлуха в България.

Милан* нападна дръзко, вероломно,
Решил във София кафе да пие,
Предимството му в сила бе огромно,
Рая доскоро бяхме всички ние.

Войската ни във същност беше гола,
Сама сред политическите бури,
Пет офицерчета с брада набола
И още сто процента селендури.

Те биеха се на смъртта под знака,
Не знаеха дори да маршируват,
Но бясната им щикова атака
Вразите нощем още я сънуват.

Това е миналото забравимо
И, за нещастие, неповторимо.

**Милан Обренович (1854-1901г),
сръбски крал.*

3602.

Познавам интересен екземпляр,
Да убеждава има ценен дар,

А не успее ли да уговаря
Използва със голям успех шамара.

С предимството, че е завидно прост,
Се изкачи до твърде важен пост,

А над вразите, млади или стари,
Победата постига чрез шамари.

За негов и на близките му кеф
На Парламента е заместник-шеф!

Ако издебне подходящ момент
Ще стане току-виж и президент.

Внимавайте, когато разговаряте,
Защото сте в страната на шамарите!

3603.

Осигурява Библията свята
Безчет места работни по Земята –

Кюрета, попчета и кардинали
От страниците ѝ са пили, яли,

И са раздавали благословия
Във чест на манастирската ракия.

Христос с два хляба хиляди нахрани,
Но те да хранят Папа са призвани,

А той в замяна рай им обещава
На храносмилането си за слава

И речи произнася от амвона
Или на Ватикана от балкона...

А Библията не веднъж и дважд
Се преиздава в най-голям тираж.

3604.

Нужна ли беше атомната бомба?

Чета прочувствените оправдания
От много автори (и то какви!)
За задължителното основание
Над хора бомбата да се взриви.

Спокойно спят великите виновници,
Защото са без чувство за вина –
Та те са само някакви чиновници
Посред безброя в цялата страна!

За миг-два уредиха погребение
На многохиляден и мирен град...
Дали това е адско престъпление
Или е образцов модерен ад?

За всеки в ядрения взрив умрял
Присъден беше по един медал.

3605.

Умниците са вечно победени,
А хитреците вечно победители
И този свят за тях предназначен е,
Съдба и Бог са техни покровители.

На тях се уповават власт и вяра
И целокупното правораздаване,
Когато се разгаря надпревара
Към безогледното забогатяване.

Единствено в училище децата
Все още вярват на Ума във силата –
Учителят с мизерната заплата
Се мъчи да му устрои закрилата.

Но след детинското им увлечение
Настъпва постепенно просветление.

3606.

Превръщане на учен в заседател
Се наблюдава често в наши дни
И мисля, че по този показател
Сме по-напред от другите страни.

В науката направил, ненаправил,
С професорството щом е увенчан,
Той творчеството вече е забравил,
Акъл навред да дава е призван.

Зает е в многобройни комитети,
Пришит към заседателско кресло,
А членството в какви ли не съвети
Се мери със двуцифрено число.

С науката навек се е простил,
А може би там нивга не е бил.

3607.

Търговци погнаха Христос от храма
И вярата превърнаха във стока,
А чрез добре премерена измама
Печалбата от нея е висока.

Христос във небесата се възнесе,
Баща му накъдето го прокуди,
А Юда не можа да се обеси
И му се народиха много юди.

За тях светът е ласкав и удобен,
Добро и зло отдавна са за продан,
А Папата на Господ е подобен
И от Христови мисли ръководен.

И всички се надяват на известие,
Че се отлага Второто пришествие.

3608.

Лъжи за празник и лъжи за делник
Разпръсква узурпаторът без срам
И граби от обществения зелник,
Народът докато е глух и нем.

Безсъвестни съдии го подкрепят
И беззаконието е закон,
А Свободата, даже като трепет,
Превръща бързо във предсмъртен стон.

Безмозъчната сила на терора
В ръцете на всевластния простак
Е негова надежда и опора

В борбата със измисления враг
И щом като го с ярост набеждава,
Без милост после го унищожава.

3609.

Вилнеят ядно летните горещници,
Разнасят зноя вредом без пощада
И готвят непокаяните грешници
За огъня, очакващ ги във ада.

А покаянието – подлост насърчителна,
Изобретено, за да мами Бога,
Се практикува с обич удивителна
И със настойчивост до изнемога.

Измислен Бог със милост всепрощаваща
Е надарен със титлата Всевишен
И с воля, справедливост обещаваща...
Кога и как? – Въпросът е излишен.

Човекът на покаян се преструва,
А Господ лъже го, че съществува.

3610.

Как лесно се създава светло минало,
Когато надарен си с много власт!
За други то е минало застинало,
А ти го обработваш пласт по пласт!

Пред теб, като на изпит поправителен,
Историята идва неведнъж,
За да доказва с порив умолителен,
Велик че си и даже всемогъщ.

Животът ти в учебник се превръща,
По него учат се деца безчет,
А ти ощастливяваш всяка къща
Чрез правото да има твой портрет.

Изцяло предан ти е Парламента,
И ти безсмъртен си. Поне в момента.

3611.

Войната води се между противници,
В самоубийство свързани навек,
Те в гибел търсят (предани наивници!)
Възход на първозданния Човек.

Каква от пира кървав е поуката? –
Поуката отново е война,
А тя с участието на науката
Натрупва все по-кървава вина!

Започва деловита трансформация
У учените, кротички на вид -
Умуват в името на здрава нация
По-лесно как врагът да е убит.

И стигаме до важния въпрос:
По-силен Марс ли е или Христос?

3612.

Люби твореца, но от разстояние,
Отблизо той е често нетърпим
Със огъня на своето обаяние,
Дори когато страстно е любим.

За непосредствената близост с гения
Ще трябва да заплащаш скъпо ти
Със всекидневни хиляди мъчения
И с гибелта на хиляди мечти.

О, тази покъртителна агония
За теб ще бъде жертвена игра,
Накрая със убийствена ирония
Да кажеш: „Той в ръцете ми умря.”

На Времето във злата бързотечност
С това ти ще получиш късче вечност.

3613.

По правило, дошло от древността,
Бедняците са вечно мнозинството
В коя да е държава на света,
Каквото и да бъде обществото.

Робуват те при всяка земна власт,
Народна или противонародна,
Без глас, или със правото на глас,
Във името на кауза благородна.

Основно право – правото на глад,
Не може никой цар да им отнеме -
Без оглед в село ли са или в град

Гладуват те без страх по всяко време,
Обаче, въпреки че са ограбвани,
Спестяват от диети за отслабване.

3614.

*Ноцта ражда из мъртва утроба
вековната злоба на роба:
своя пурпурен гняв
величав. (Гео Милев, „Септември”)*

Омразата бе на идейна почва
В чест на комунистическия мит –
Врагът от Партията се посочва
И после бива хванат и убит.

А съвестта, дори да съществува,
Не се товари с никаква вина,
Докато вождът се на Бог преструва
И освещава бойни знамена.

Убитите така са милиони,
Убийците живеят си без грях,
Невинни пред червените закони
Сред други хора, също като тях.

Но строят им след подвизи нечути
Без бой, от само себе си, се срути.

3615.

*„Марксизмът и въпросите на
езикознанието” (И.В.Сталин)*

Тиранът похищава чужд живот,
Но похищава също чуждо време
И от недоубития народ
Стреми се часовете да отнеме.

В кръжоци и събрания безчет
По групи изучава се съвместно
Трудът му на велик езиковед
Из цялото му царство поднебесно.

Той също е непобедим боец,
Джудист, плувец, скиор, поет народен,
Мъдрец (сред мъдреците първенец!)
И с Божията милост съпроводен.

Но времето, което е убил,
До днеска никой не е възкресил

3616.

*Двадесетият век роди
нова религия – футбола.*

За футбол Маркс и Енгелс не говорят,
Слуги на футболната страст не бяха,
Решиха с капитала да се борят
И футболът за тях не бе заплаха.

Но той след време бързо се разрастна
И топката, с напompен въздух пълна,
С летеж в нов път планетата ни тласна
И после целокупно я погълна.

Фашизъм, комунизъм, Ватикана,
Завиждат на безумната му слава,
По масовост съперничи с Корана,

Понякога дори го надминава,
Защото цялото глобално население
Му е във доброволно подчинение.

3617.

Кръв триста милиона килограми
Просмукана е под крака на Сталин,
Пропито с кръв е неговото знаме,
Макар от жертвите си да е хвален.

Понастоящем челник е безспорен,
Но искат да го победят мнозина
Във този свят за битки неуморен
И с блян да се превърне във пустиня.

Диктаторите никнат като гъби
Във всякакви разцветки и размери
И властват над народите беззъби
Във вид на вождове и кождодери.

И нищо чудно, в техните среди
След време Сталин нов да се роди.

3618.

По силата на съдбоносен знак
В предствите ни се уеднаквява
Непоносимостта да си добряк
И със „глупак” светът да те дарява.

Сърдечно са приветствани навред:
„Глупак”/”добряк” из обществото шестват,
Но въпреки че равни са наглед,
Един друг все по-рядко се заместват.

Добрякът чезне по естествен път,
Глупакът с лекота го изпреварва,
За ум при него хора се тълпят,
А в добротата кой ли вече вярва?

Отдавна тя без всякакви съмнения
Не спада към природните явления.

3619.

Дали обратна някаква зависимост
Между човек и паметник се ражда
Ако човекът е генералисимус
И мит за него с камък се изгражда?

Като планински връх се той възправяше
Над хора, над животни и площади
Каквито и злини да въплъщаваше
И нищо приживе да не пощади.

Не бе засегнат от човеколюбие
И се сдоби със власт неимоверна...
Човещината? - С кървав смерч погуби я
И я смени с жестокост равномерна.

Днес мавзолеят му е като храм –
Човече малко с паметник голям.

3620.

Обвзет от сладострастно унижение
Един крадец прославя друг крадец
И горд е в своето предназначение
На Кражбата да бъде предан жрец.

Сега е време за законно грабене,
Народът вече е полуприспан,
А мишците му доста са отслабени
По дълго изпълняван адски план.

Министри, цар, в задруга с агаряните
Крадат без срам и чувстват се добре,
А горестите на онеправданите

Не иска никой тук да разбере,
Но те сами отчаяно се трудят
Будителите свои да събудят.

3621.

Бе Златен век на нашето незнание...
Как славно неграмотни млади хора
Държавата дари с научни звания,
На новия режим да са опора!

Те станаха директори и ректори,
Създадоха червена професура
И оплодиха всички важни сектори
Във чест на пролетарската култура.

Набързо промениха правописа ни,
(По-лесно за да се творят романи!),
А Братя Кирил и Методи, слисани,
На паметника бяха приковани.

Съпътстваха се всичките събития
С нормални за целта кръвопролития.

3622.

Но есть и божий суд,

И мысли и дела он знает наперед.

(М.Ю. Лермонтов)

Благообразният брадат старчок
Във паметта ни е от ранно детство
Със обещанието, че е Бог
И част от християнското наследство.

О, този Бог владее всеки миг -
Какво било е, е или ще бъде
И става даже дважди по-велик
Със правото да вижда и да съди.

Насрочва със безсмъртна доброта
Коя война къде и как да почне
И на светата църква за честта
Загиналите колко да са точно.

Такава Личност, важна и почтена,
Се разпорежда с цялата Вселена.

3623.

Позорът вече става препитание
За не един известен политик,
Готов идейните предпочитания
Да си променя дважди всеки миг.

В безвремието цялата общественост
Привиква с непрестанния позор
И с някаква пресилена тържественост
Я одобряват съд и прокурор.

Развихря се небивало грабителство
В размери недостигани до днес
С участие на банки и правителство
В защита на взаимен интерес.

Но според документите безчет
В държавата ни всичко е наред...

3624.

За всичките световни безобразия
Отделният човек е без представа
И чрез това той съвестта си пази я
От нажежаване да не прегрява.

Ако от всички всичко би се знаело
Нещастие превзело би Земята...
Човечеството би ли се разкаляло
Или то би отхвърлило вината?

„Човечество” – отвлечено понятие,
Но с него свързани сме всички ние,
Повярвали в священото разпятие
Грехът за него без да знаем чий е.

А всеки път човекът щом загива
И то по малко се самоубива.

3625.

Издигането над причинността
Не е ли чуден подвиг на поетите? -
Те сътворяват нов лик на света
С черти различни от общоприетите.

Сълзите стават бисерни зърна,
Мечтите се превръщат във съзвездия,
А всички с ненаказана вина
Понасят справедливото възмездие.

Но странно е как тази красота
От хора със безспорно дарование
Се предоставя в служба на властта
За някакво парично подаяние.

Във името на истината свята
Това е също част от чудесата.

3626.

Във приказките властва справедливост,
Тя там живее в своя резерват
И учи как децата с доверчивост
Да възприемат този странен свят.

Мнозина между тях (ако пораснат)
Ще скъсат със красивите лъжи
И поотделно всеки ще е тласнат
Към кобен избор как да продължи.

А други ще останат с детска вяра
Във щедрата човешка доброта
И цял живот ще бедстват под товара
На грешната представа за света.

Но те, макар безумни, смешни, диви,
Един ден може да умрат щастливи.

3627.

Исус Христос успя да избере
Добър момент за своя сан божествен,
Щом никой не посмя да го възпре
Да стане Бог... И като Бог бе честван.

Но после хора не веднъж и дважд,
От неговия пример вдъхновени,
За Бог представяха се със кураж,
А в лудницата бяха въдворени.

Не е достатъчно да бъдеш Бог!
Ти може да си Бог по всяко време,
Но важно е на този пост висок
Човечеството да те възприеме.

А иначе, че нещо си небесно,
Единствено на теб ще е известно.

3628.

Опитвам се да видя общество
От Айнщайни, Рембранди и Толстои,
Където родословното дърво
Е само с гении и със герои.

Обаче нещо тук не е наред,
Избраниците няма кой да храни,
Да ги облича, да събира смет
И лаври, за да бъдат увенчани.

Тълпите, над които те стоят,
За тях са нужни както кислорода,
Без тях те удушени ще висят
Сред неодушевената природа.

Народът жив е даже без Монé,
Но гениите без народа – не.

3629.

Смъртта на Хитлер (с жертвоприношение
В невидан по безмислие размер)
Не е достатъчно предупреждение
За крал, за президент и премиер.

Където и да идат, придружители
Им носят чанта със подробен план
Как да превърнат всички земни жители
На прах, в небитието разпилян.

Натискат копчето и от планетата
Остават само голите скали,
Не оживяват даже и ченгетата,
Които тук всесилни са били.

Безсмъртна да кръжи над пустошта
Единствена остава Глупостта.

3630.

На видния палач изповедта
Със бодрата си искреност ме трогна:
„ При приближаване на старостта
Успях палача в мен да превъзмогна...

Във търговията ми провървя
С безкористната помощ на жена ми,
А със деца и внуци след това
Развихме производство на салами.

Мен Партията ме научи как
В труда си нивга да не изоставам
И как чрез постоянство и мерак
С препятствия големи да се справям.”

Палачът добродушно се усмихна,
Погали внучето си и притихна.

3631.

Нараства правото на възмущение,
А ползата от него намалява...
Нима дори общественото мнение
Със времето се омаломощава?

Тук-там против гнета зоват протестите
И Глобуса унило прокълтява,
Но колкото и много да са чести те
Не свобода донасят, само слава.

Строят се паметници за героите
На саможертвата им за награда
И за спокойствието на копоите,
Смъртта им за които е наслада.

Затуй във всички шефски кабинети
Присъстват неми техните портрети.

3632.

С въпросите „Какво и как“, „Защо“
Науката придвижва се напред,
Но тя е непривétливо место
За възделенията на поет.

Поетът има свой особен свят,
По собствени закони изграден,
Природните порядки не важат,
От музата си щом е вдъхновен.

Кой може бляновете му да спре?
Не могат Нютон, Менделеев, Ом,
Той в шепата си ще ги прибере...
И на Парнас е неговият дом.

Но щом налага му се да умира,
Той в земната реалност се прибира.

3633.

Познавам кокошкари в занаята –
С рушветчета петнят се всеки ден
И са презирани навред в страната,
А аз за пример съм провъзгласен.

От сделката за бойни самолети
Съм си накупил толкова имот
Чрез генералските си еполети,
Че мога да съм честен цял живот.

Приветстват всички моята осанка
На в мирно време закален боец,
А влоговете ми в „Търговска банка”
Са част от лавровия ми венец.

Едва ли във държавата ни цяла
По-важен стожер има на морала.

3634.

За сто и трийсет хиляди чиновници
Народът всеки ден омесва хляб...
Не са ли те сред многото виновници
Да бъде бедността в такъв мащаб?

На едро раждат паметни безплодия
При всеки допир с действителността
Под злия знак на неизвестна зодия,
Запазена нарочно за властта.

По силата на тъжно разписание
Народът намалява, те растат –
Без основание, без оправдание

И без намеса на Върховен съд,
Но пишат, пишат и напред ги води
Тържествен химн на Кирил и Методи.

3635.

Среброто по консервната кутия,
Наричана от всички парламент,
Не е във състояние да скрие
На глупостта високия процент.

Глупци по глупостта си са подбрани
На вожда със решаващия глас
Да служат за послушни паравани
В услуга на върховната му власт.

По своя воля често ги размества,
Един пропадне, сменя го със друг,
А силата му като дракон шества
Под знамената му със сърп и чук.

И доживот да търси той не спира;
Но Свобода не се фалшифицира.

3636.

Нахалството ти е надежден щит,
Простако роден, скъп и ненагледен,
Зад него ти си ведър и честит
От първия си ден, до ден последен.

Общественият строй не те гнети,
При всичките режими си начело
И определяш главните черти
На нашето общонародно дело.

Завиждам на гигантската ти мощ,
А тя е с дъх на здраве и на вечност,
От теб у нас се раждат вожд след вожд,
Но някой ден навярно и човечност.

Дерзай, безумствай и бъди на власт,
Че твоята чест е чест за всички нас!

3637.

Народът е затънал в безпаричие,
Затънал е във него чак до гуша,
А вождът – в собственото си величие
И не желае воплите да слуша.

Той слуша само одите прочувствени
На светлия му образ за възхвала,
А тях, макар и те да са изкуствени,
Насила слуша ги страната цяла.

Защо ли всеки вожд без изключение
Е пленник на вопиеща себичност?
Защо ли смята за богоявление
Възхода на нищожната си личност?

Въпросите са много и горчиви,
Но с отговори до един лъжливи.

3638.

Необясним салют от лесна слава
Край автора Приспивкин проехтя –
От писане не се забогатява,
Но той забогатя.

Чрез указ на Партийната централа
Печатаха го без да го четат,
За да представя за успех провала...
И не за първи път.

А щом умря, поставен бе до входа
На светлия небесен кабинет
За прегрешенията пред народа
Да предяви отчет.

Но вместо в ада вечно да се лута,
Той купи рай със западна валута.

3639.

За хилядите без закон избити
Утехата бе, че умряха с чест,
Отнеха им имота и парите,
Но името им чисто е до днес.

Останалите все пак оживяха,
Но трудно беше да спасят честта
И на страха под мамещата стряха
С честта платиха наем на властта.

Животът се оказа скъпа стока,
По малко се отпуска от ЦеКа,
А Партията, майка многоока,
Е с тежко поразяваща ръка.

Безчестие не е препоръчително,
Но с него се живее продължително.

3640.

Тълпи събира ученият в чест
Единствено на своето погребение,
А след събитието „Скръбна вест”
Обричан пак е на усамотение.

Отдавна е създаден ред такъв
Във практиката на славораздаване –
Творецът по заслуги да е пръв,
А чалгата е първа по прославяне.

Тук няма логика, но има факт,
Узаконен с гласа на милионите,
Превръщан неизменно във контракт,
Редовно подновяван в стадионите.

На учените, за да са честити,
Им стигат и на славата трохите.

3641.

*И като ходите, проповядвайте и
казвайте, че се приближи царството
небесно. (Еванг. Мат. 10:7)*

Чета „Евангелие от Матея”

И там узнавам всъщност откъде
Зачената е светлата идея
Речта правдивост да си предаде.

С обилни обещания се почва,
Неверни, но приятни за слуха,
А после мимоходом се посочва
И наказанието за греха.

Това съвпада (нявга сто процента!)
С лъжите преди избор в наши дни,
Които ползва даже Президента,
Съперника си за да отстрани.

А знае ли любимият народ
За техния божествен произход?

3642.

От вярата наивна и прекрасна
Във Зевс и неговия антураж
Неясна сила елините тласна
Към притчите Христови с „Отче наш”.

Христос набързо от Олимп прогони
С нектар отгледаните богове,
Наложи нови нрави и закони
С цел свят на любовта да основе.

Но повече от два̀сет века вече
Напразно се очаква пак Христос,
Доброто с любовта са все далече,
А вместо тях омраза е на пост.

Нима не е похвално постоянството,
С което вярваме във християнството?

3643.

Почтеността е като Атлантида,
Потънала е в бездна от лъжи
И няма кой тук пак да я иззида
И красотата ѝ да размножи.

Изглежда тя не е необходима
Във настоящия ни земен рай,
Защото днес, почтеност за да има,
Почтени люде нужни са комай.

По времето на алената чума
Най-важно бе да се остава жив,
Едно бе мисъл, друго беше дума
Пред Вожда, че се чувташ най-щастлив.

А който мислите си не спестяваше,
Във „Белене” се бързо озоваваше.

3644.

Щом обвиняват с ярост дългобойна
Едни простаци други във простацина,
Простацината се превръща в двойна
За слава на републиката бащина.

Порочната окъжност се затваря
В пороя от взаимни обвинения
И всеки към партийната си вяра
Обръща се да търси утешение.

А тя, простацината, се разраства,
Надхвърля даже родните си граници
И в странство прави опити да властва
С дипломатическите си посланици.

Напредва, всеобемаща, нахална,
И скоро може би ще е глобална.

3645.

Обичайте враговете си... (Ев. Лука, 6:35)

Във царството на вечната любов
Да се намерят врагове е трудно
И аз да ги обичам съм готов
Не ежечасно, а ежеминутно.

В любов към тях напътства ни Христос,
А залогът е райската градина,
Та може би ще се наложи внос
На редкия артикул от чужбина.

Ще си услужваме с по някой враг
Един на друг за ползване на смени
И ще развяваме библейски флаг
Във знак, че сме от бога вдъхновени.

Пазете враговете, за да свикнете
Навек безкористно да ги обикнете!

3646.

*Химера – „Безсмъртно същество,
което е отпред лъв, отзад змия, а
по средата коза”. (Омир, „Илиада”)*

Отдавна чака се преодоляване
На властващата днес несъвместимост
И междувидово осеменяване
Да стане факт, дори необходимост.

Човек ще се съешва със горилите,
А нейде сред сатири и сирени
Говедохората ще са най-милите
Създания, за пример сътворени.

Ще дойде ред за нови приключения,
Гей браковете ще са старомодни,
А междувидовата мощ на гения
Ще блесне между същества свободни.

Известно е от митове езически,
Че за това готови сме психически.

3647.

Ако по спешност искате бандитите
В почтени граждани да превъзпитате,

Кажете на народа да ги прати
Във парламента като депутати!

Парите там са много уважавани,
А кражбите са просто „усвояване”

И липсата им, за да не узнаем,
Покрива се с международен заем...

Банкерите, крадците, фармацевтите,
Чрез парламента крият си гешефтите,

Но след като върлуват до насита
Те пак са си водица ненапита.

Навярно затова политолозите
Зоват България „Страна на розите”.

3648.

Не е приятно да го проумеем,
Но във кръвта ни разни химикали
Командват нрава ни без да успеем
Секрета на това да сме узнали.

Твърдим „адреналинът ми се вдига”
И знанието ни с това приключва,
Прочели сме във популярна книга,
Че при възбудата това се случва.

Душата ни е в сбор от молекули,
А не продукт на божества свещени,
Нито на духове и велзевули,
И други плашила нетленни.

За тази истина не е ли жалко
Стотина века да са твърде малко?

3649.

*Според официалните историци
разстреляните по време на чистките
в СССР са били „само” 700 000 души.*

Каква огромна численост от люде,
Впоследствие признати за невинни,
Са плащали за адските заблуди
На комунизма в страшните години!..

Смъртта ги сполетява с гръм внезапно,
Не губи време да им обяснява,
Че някъде ги пращат поетапно,
А тя от мъки ги освобождава.

След тътените тишина настъпва,
Тъй както в уморена скотобойна
И осквернената земя изтръпва
Пред съвестта, приспана и спокойна.

А бърдни жертви ще твърдят безспир,
Че името на Сталин значи „мир”.